

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/77/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201432
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012201432.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu U., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., ul. A. XX, zastúpeného JUDr. Tatianou Vórobellovou, advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach, Bajzova 2, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-PS-PK-37/2012 z 28.06.2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S 247/2012-84 z 13.05.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 247/2012-84 zo dňa 13.05.2014 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia žalobcu v sume 142,04 € na účet jeho právnej zástupkyne v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom vydaným podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) Krajský súd v Bratislave vyhovel žalobnému návrhu, a napadnuté rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-PS-PK-37/2012 z 28.06.2012, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bol potvrdený Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 145 z 09.04.2009, ako aj samotný Personálny rozkaz zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Vo výroku o náhrade trov konania uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v sume 932,34 € na účet jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení rozsudku Krajský súd poukázal na predchádzajúci priebeh konania v ktorom minister vnútra Slovenskej republiky Personálnym rozkazom č. 145 zo dňa 09.04.2009 prepustil žalobcu zo

služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len „PZ“) v stálej štátnej službe vo funkcii referent psovod oddelenia služobnej kynológie, odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len „OR PZ“) v Košiciach, služobného úradu Krajského riaditeľstva (ďalej len „KR PZ“) v Košiciach podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z. z.“). Dôvodom tohto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca dňa 21.03.2009 v rámci výkonu štátnej služby asi o 11,40 hod. na Južnej triede č. 64 v Košiciach v budove OO PZ Košice - Juh, po tom čo bola obmedzená osobná sloboda M., T. C., C. J., U. I., U. T. a E. T. a ich predvedení do budovy, spoločne s ďalšími príslušníkmi PZ za využitia dvoch služobných psov na vodítkach a bez náhubkov prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli donaha, aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela. V takomto konaní žalobca ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani uvedené neoznámil svojim nadriadeným.

Prvostupňový správny orgán pri vydaní svojho rozhodnutia vychádzal zo skutkového stavu, ako mal zistený a preukázaný vlastným šetrením nadriadeného, najmä zápisnicou o výsluchu uvedených osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, v ktorých popisali okolnosti protiprávneho konania príslušníkov PZ, obrazovým a zvukovým záznamom na CD nosiči, na ktorom je zaznamenané uvedené protiprávne konanie a ktorý bol zverejnený dňa 08.04.2009 v rôznych médiách, úradným záznamom z obrazovej a zvukovej analýzy videonahrávok, kópiou plánu služieb, kópiou hliadkovej knihy, záznamom zo služby, úradným záznamom zo 07.04.2009 - 08.04.2009 záverom hodnotiac, že takýmto konaním žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a nebol čestný a disciplinovaný, pretože v rámci výkonu služby sa zúčastnil ponížujúceho zaobchádzania s mladistvými a maloletými osobami, nezabránil tomuto konaniu, ani ho neoznámil nadriadeným.

Proti personálnemu rozkazu žalobca včas podal rozklad, ktorý žalovaný rozhodnutím zo dňa 24.07.2009 pod č.p.: SLV-66/PK-2009 ako nedôvodný zamietol a prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Na základe včas podanej žaloby Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3S 187/2009-49 zo dňa 23.11.2010 žalobu ako nedôvodnú zamietol (§ 250j ods. 1 O.s.p.).

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) rozsudkom vo veci sp. zn. 5Sžo/10/2011 zo dňa 25.08.2011 rozsudok Krajského súdu zo dňa 23.11.2010 zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-66/PK-2009 zo dňa 24.07.2009 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zrušujúci rozsudok bol odôvodnený tým, že z obsahu administratívneho spisu nie je možné jednoznačne ustáliť, či žalobcovi bolo umožnené zúčastniť sa vypočúvania svedkov - maloletých a mladistvých Rómov dňa 08.04. 2009, keďže podľa obsahu administratívneho spisu išlo len o vypočutie osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, a nie o vypočutie svedkov. Z obsahu administratívneho spisu, hlavne zo zápisníc o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci týchto osôb nevyplyva, že by sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania, ktoré mu je kladené za vinu. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že bolo jednoznačne preukázané, že žalobca bol prítomný na konaní, ktoré sa mu kladie za vinu, ktoré preukazuje žalovaný predloženým CD nosičom, na ktorom sa nachádzajú obrazovo-zvukové záznamy: Cigoši 1, 2, 3, 5, 6, ďalej zvukové záznamy a obrazové záznamy. Po vzhliadnutí uvedených obrazovo-zvukových záznamov najvyšší súd konštatoval, že aj napriek tvrdeniam obsiahnutým v súdnom, ako aj administratívnom spise, že žalobca mal byť osobou, ktorá bola prítomná uvedeného konania, pretože na príslušnom obrazovo - zvukovom zázname je vidieť len dvoch psov a nie príslušníkov policajného zboru, ktorí ich držali.

Najvyšší súd zaviazal žalovaného doplniť v ďalšom konaní dokazovanie v naznačenom smere, najmä odstrániť vytýkané rozpory a nejasnosti v skutkových zisteniach, pri zachovaní viazanosti právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.).

Po doplnení dokazovania ohľadne identifikácie služobných psov na videozázname, dokladov o ich

pridelení, fotografií žalobcu a kópie znaleckého posudku vyhotoveného v trestnom konaní bolo vydané napadnuté rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-66/PK-2009 zo dňa 24.07.2009, ktorým na základe rovnakého právneho vyhodnotenia zistených skutočností opätovne potvrdil sporný personálny rozkaz a rozklad zamietol.

Žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 27.07.2012 sa žalobca zhodne so svojimi predchádzajúcimi vyjadreniami a návrhmi domáhal preskúmania a zrušenia napadnutého rozhodnutia z dôvodov rozporu s právnymi predpismi vzhľadom na nerešpektovanie povinnosti doplniť dokazovanie spôsobom uvedeným v predchádzajúcom rozsudku najvyššieho súdu, neposkytnutiu dostatočnej lehoty odborovému orgánu polície na podanie stanoviska k prepusteniu policajta, nevysporiadanie sa s vyjadrením žalobcu zo dňa 07.04.2009 a 08.04.2009 spochybňujúcim účasť žalobcu na konaní, ktoré je dôvodom prepustenia zo služobného pomeru, nedoplnenie dokazovania ohľadne tvrdených skutočností vyvracajúcich záver o účasti žalobcu na spornom konaní, nepresvedčivosti záveru o tom, že pes na dostupnom videozázname (ktorý bol kopírovaný a upravovaný), je služobným psom prideleným žalobcovi, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nepreskúmateľnosť pre nedostatočné odôvodnenia a znemožnenie realizácie procesných práv žalobcu ako účastníka správneho konania.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že žalobe je treba priznať úspech, nakoľko sa celkom stotožnil s námietkou žalobcu, že doposiaľ vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a nespochybiteľne preukázané protiprávne konanie žalobcu dňa 21.03.2009.

V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžo/10/2011 zo dňa 25.08.2011, vydaného vo veci preskúmania skoršieho rozhodnutia žalovaného, kde najvyšší súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu a z doteraz vykonaného dokazovania jednoznačne nevyplýva, že by sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania v podobe obmedzenia osobnej slobody, ktoré mu je kladené za vinu a ani nebolo jednoznačne preukázané, že by žalobca bol vôbec prítomný na konaní, ktorým bola obmedzovaná osobná sloboda vymenovaných osôb, ako to preukazuje žalovaný predložením CD nosiča, preto uložil žalovanému doplniť dokazovanie o pripojenie originálu znaleckého posudku vyhotoveného v trestnom konaní vedenom vo veci opísaného skutku, odstrániť vytýkané rozpory a nejasnosti v skutkových zisteniach zdôrazňujúc viazanosť správneho orgánu právnym názorom najvyššieho súdu, ako to vyplýva z ust. § 250ja ods. 4 O.s.p..

Napriek tomuto vyslovenému záväznému právnemu názoru sa ním žalovaný neriadil, resp. neriadil celkom, keď dokazovanie doplnil len o pripojenie overenej fotokópie znaleckého posudku č. 25/2009 ale ďalšie dôkazy smerujúce k odstráneniu rozporov a pochybností nevykonával i napriek návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania s odôvodnením, že výsledky doterajšieho dokazovania sú postačujúce pre vyslovenie záveru o porušení služobnej prisahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom a potom, že tu je dôvod na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z.. S týmto záverom sa krajský súd pri preskúmaní nového rozhodnutia nestotožnil, naopak mal za to, že ani po pripojení znaleckého posudku č. 25/2009 vyhotovenom dňa 30.10.2009 znalcom Ing. Július Puskajlerom, nemožno nad akúkoľvek pochybnosť vyvodiť záver o protiprávnom konaní a porušení služobnej prisahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom žalobcom dňa 21.03.2009, ako to tvrdia konajúce správne orgány, nakoľko ním nebola nad akúkoľvek pochybnosť osvedčená účasť žalobcu na protiprávnom konaní. Vydaniu personálneho rozkazu i napadnutému rozhodnutiu žalovaného predchádzalo vo veci vykonané nedostatočné dokazovanie. Za relevantné považuje spochybnenie originality záznamu na CD-nosiči, čo napokon na viacerých miestach svojho znaleckého posudku potvrdil i sám znalec. Nestotožnil sa s ďalšími žalobnými námietkami, že rozhodnutie žalovaného je nedostatočne preskúmateľné a konanie trpelo nedostatkom stanoviska Odborového zväzu polície SR. Prvostupňový súd preto napadnuté rozhodnutie žalovaného aj personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 145 zo dňa 09.04.2009 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko žalovaný sa neriadil právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v jeho rozsudku sp. zn. 5Sžo/10/2011 zo dňa 25.08.2011. Uviedol, že po vrátení veci súdom bude povinnosťou správnych orgánov doplniť dokazovanie o výsluchy maloletých svedkov M. K., T. C., C. J., U. I., U.T. a E.T. za účasti žalobcu, v prípade rozporov vo výpovediach vykonať

konfrontácie svedkov a tak odstrániť existujúce rozpory a nejasnosti v skutkových zisteniach viažucich sa na tvrdené protiprávne konanie žalobcu spočívajúce v obmedzovaní osobnej slobody menovaných dňa 21.03.2009, a to i za výsluchu svedkyne Z. Y. a prehratia videozáznamov, ako to navrhol sám žalobca žalovanému dňa 10.03.2012. Až následne po odstránení týchto rozporov a nejasností žalovaný vo veci opätovne rozhodne pri zachovaní všetkých procesných práv žalobcu a svoje rozhodnutie riadne, dostatočne a zrozumiteľne odôvodní.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Nesúhlasil s vysloveným záverom, že nie je jednoznačne preukázané, že žalovaný navrhnuté dôkazy žalobcom nevykonával, že žalobcovi nebolo dostatočne preukázané, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a že neboli jednoznačne preukázané okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu, ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru a nebol dostatočne zistený skutkový stav veci. Dôkazy, ktoré boli v danej veci zhromaždené a vyhodnotené boli zadovážené v súlade so zákonom a sú postačujúce pre vydanie napadnutého personálneho rozkazu a následne žalobou napadnutého rozhodnutia. Zhromaždenými dôkazmi žalobcovi bolo v dostatočnom rozsahu preukázané protiprávne konanie, ktorého sa dopustil. Žalobca zatiaľ neuviedol žiadne konkrétne pochybenia vo vykonanom dokazovaní, v samostatnom personálnom konaní vedenom v súlade s ustanoveniami zákona na podporu svojich tvrdení nepredložil a nenavrhol vykonať žiadne dôkazy v zmysle § 238 ods. 3 zákona, ktoré by protiprávne konanie žalobcu ospravedlnili, prípadne vyvrátili. Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona bolo porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Skutkový stav opísaný v rozhodnutí bol zistený a preukázaný šetrením žalovaného, ktorý ako dôkazy podľa § 238 zákona použil výsledky vlastného šetrenia, na základe ktorého zabezpečil zápisnice o výsluchu osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci zo dňa 08.04.2009 v rámci ktorého boli popísané okolnosti uvedeného protiprávneho konania príslušníkov PZ, obrazový a zvukový záznam, na ktorom je zaznamenané uvedené protiprávne konanie, a ktorý bol zverejnený v dňoch 07.04.2009 a 08.04.2009 v rôznych médiách. Nie je dôvod neveriť výpovediam maloletých a mladistvých osôb, na ktorých došlo k spáchaniu protiprávneho konania, pretože ich výpovede sú v súlade so zadováženým obrazovo-zvukovým záznamom, s ktorým sa mohol oboznámiť aj samotný žalobca, čo však nevyužil. V čase, kedy dochádzalo k ponížujúcemu zaobchádzaniu, žalobca bol na danom mieste, vnímal ho zmyslami, nezabránil tomuto konaniu a neoznámil takéto konanie nadriadenému. Je nepochybné, že žalobca dňa 21.03.2009 vykonával štátnu službu a podieľal sa na zadržaní maloletých a mladistvých osôb, čo sám vo svojich spracovaných záznamoch aj potvrdil. Po oboznámení sa s návrhom na prepustenie a so zadováženými dôkazmi prehlásil, že žiadne pripomienky nemá a ani v lehote stanovenej príslušným nadriadeným nepredložil ohľadom predmetnej veci žiadne námietky, pripomienky, návrhy či dôkazy.

Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že personálny rozkaz nie je v súlade so zákonom a je podložený iba dôkazmi, ktoré nie sú v súlade s Trestným poriadkom, rovnako ako s námietkou žalobcu o hodnovernosti a oprávnenosti obrazového a zvukového záznamu ako aj výpovedí maloletých a mladistvých osôb v predmetnej veci. K otázke potreby konfrontácie medzi žalobcom a osobami, na ktorých dochádzalo k páchaniu protiprávneho konania a poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a zdôraznil, že personálne konanie je ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti. Vykonanými dôkazmi bolo spáchanie protiprávneho konania žalobcovi zákonným spôsobom preukázané, v konaní boli použité dôkazy v súlade s právnymi predpismi a napadnuté rozhodnutie spĺňa všetky požiadavky na formálne a obsahové náležitosti personálneho rozkazu. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný sa zaoberal ním podaným rozkladom bez toho, aby odstránil vady svojho predchádzajúceho rozhodnutia, doplnil dokazovanie a odstránil rozpory v tvrdeniach a zistil tak skutočnosti dostačujúce na posúdenie veci. Mal za to, že súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t.j. s hmotnými a

procesnými administratívnymi predpismi, ak napadnuté rozhodnutie i personálny rozkaz zrušil v súlade s § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p, t.j. z dôvodu, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby vychádza zo zisteného skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 134 € a režijný paušál 8,04 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou Najvyššieho súdu SR bolo na základe včas podaného odvolania žalovaného preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-PS-PK-37/2012 zo 28.06.2012, ako aj personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 145 z

09.04.2009, podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Z predloženého súdneho a administratívneho spisu je zrejmé, že v predmetnej veci ide o preskúmanie v poradí už druhého rozhodnutia žalovaného po tom, ako jeho predchádzajúce rozhodnutie vo veci, bolo na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/10/2011 zo 25.08.2011, v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu, zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, že dôvodom pre tento postup bolo, že žalovaný dôsledne nerešpektoval právny názor Najvyššieho súdu SR, povinnosť ktorá pre neho vyplývala z rozsudku sp. zn. 5Sžo/10/2011 zo 25.08.2011, ktorým bol podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. viazaný.

V prípade, že správny orgán poruší povinnosť rešpektovať právny názor vyslovený súdom v jeho zrušujúcom rozhodnutí, je táto skutočnosť sama o sebe nezákonnosťou, na ktorú musí súd prihliadať v novom konaní o novej žalobe. Viazanosť právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku môže byť prelomená len v prípade, že v novom konaní došlo k zmene právnej podstaty veci, v dôsledku čoho by právny názor zaujatý k inej právnej otázke stratil význam; druhým prípadom prípustného nerešpektovania viazanosti právnym názorom súdu je zmena právneho stavu, ku ktorému v medziobdobí došlo. V posudzovanej veci ani jeden z uvedených prípadov nenastal.

Konanie o prepustenie policajta zo služobného pomeru pre porušenie služobnej povinnosti a služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom podľa § 192 ods.1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z. je svojou povahou sankčným disciplinárnym konaním a prepustenie zo služobného pomeru je v materiálnom zmysle administratívnym trestom. Z tohto dôvodu nie je možné akceptovať stanovisko žalovaného, že ustanovenia zák. č. 73/1998 Z. z. neumožňujú vykonať určité druhy dôkazov (napr. konfrontáciu).

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sankčná zodpovednosť je vždy individuálna a nie kolektívna, preto je nevyhnutné vyšetriť, ako celá záležitosť vznikla, s určením miery zodpovednosti jednotlivých osôb. Pri posudzovaní takto citlivej veci je nevyhnutné zachovať princípy spravodlivého konania bez zohľadnenia mediálneho tlaku a objektívne posúdiť mieru zodpovednosti policajta v pomere k vzniknutým následkom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý

rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu 134 € (§ 11 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) + režijný paušál 8,04 € (§ 15 citovanej vyhlášky), t.j. spolu 142,04 €.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.